

CROUCIADA ROMÂNII SEMEULUI

SĂPTĂMANAL DE LUPTĂ POLITICĂ ȘI SPIRITUALĂ

APARE JOIA

Director: MIHAIL STELESCU

ANUL II, Nr. 59

Manuscrisele nepublicate se ard.

Redacția și Administrația: Calea Victoriei, 142

Telefon: 3-25-27

DON QUIJOTE MODERN

Senor Dem. Dobrescu, cavalerul tristei figuri, în luptă cu morile de vânt ale inchipuirii...

Semnează: Mihail Stelescu, Const. Caragea, Sergiu Lecca, Virgil Treboniu, Focioni Miciacio, Constantin Barcaroiu, M. C. Gheorghiu, Paul Bărbulescu, Nicodim Ion Matei, Marius Bejan, Mircea Mateescu, Ion-Aurel, Manolescu, Simion Oprescu, Veniamin Precup, Ștefan Alexiu și Voicu Cojocaru.

MARGINALE — CRONICI — DESENE

8 pagini

Sâmbătă 1 Februarie 1936

2 Lei

CRUCIADA SPORTIVĂ

Prolog la Olimpiadă

Multă, foarte multă cerneală a curs până în prezent, în jurul acestei buclucase olimpiade și totuși, puțin, foarte puțin chiar s'a realizat de către comitetul olimpic român.

Nu ne mai despart decât șase zile de începutul jocurilor olimpice de iarnă, dela Garmisch Partenkirchen și încă nu suntem complect dumiți de cea-ce vrea să facă acest „comitet“.

Se hotărâse odată — credeau că e suficient atâta — ca să participăm la turneul de hockey, la concursul de patinaj artistic, cu o echipă de sky-ori și alte două de bobsleigh.

După ce s'a hotărât însă, nimeni nu s'a uitat mai departe de umbra lui și iată-ne astfel, ajunși în ajunul olimpiadei, dezorientați, lipsiți de cea mai elementară pregătire și alergând dela Ana la Caiafa pentru a obține fonduri.

Și vorba românului, colac peste pupuză, se hotărăște ca să nu mai participăm decât la concursul de patinaj artistic și bobsleigh, adică acolo unde România nu are nici o șansă să se afirme; aceasta nu din cauze inexistenței unei valori a „reprezentanților“ noștri, ci din cauză că această valoare e numai parțială.

La bobsleigh de pildă, cuplurile aviatorilor Papană și Frim, nu mai au reabilitabilitatea din trecut, de oarece au fost descompletate prin moartea celor doi parteneri cpt. Hu bert și avocat Vasile Dumitrescu.

Oricât de talentați ar fi noii lor parteneri, nu pot reuși încă acel tur de forță de a se acomoda complect cu Papană și Frim, deoarece această acomodare când e integrală devine instinct, or instinctul conștient, nu poate lua naștere — cum e cazul de față — în câteva ședințe de antrenament.

Deci, valoarea primilor va fi anihilată de insuficiența celorlalți, iar rezultatul va fi nul.

Care o mai fi în această situație rostul trimeriei celor două echipe la Garmisch, nu putem înțelege.

Poate că numai facerea unui act de prezentă; în acest caz nimic de zis, atât însă, că aceste viligiaturi se fac pe spinarea și sub titulatura României.

Deci „onoratul comitet“, ar trebui să se gândească mai mult la conștințe.

În ce privește valoarea reprezentanților noștri de patinaj artistic, aceasta e incontestabilă, naționalitatea lor însă, lasă foarte mult de dorit.

Decât să trimitem cuplul Eisenbeisser - Timcik, care nu are nici o șansă, dar absolut nici una, mai bine ar fi fost — cred — să trimitem

pe Dorel Stănculescu, care ar fi avut foarte mult de învățat.

Dar nu e vorba de asta acum, ci de inexplicabilă lipsă a echipei naționale de hockey pe ghiță, din grupul celor ce se vor deplasa în Germania.

Pentru-că o lipsă de formă nu poate fi invocată atunci când o echipă de club ca cea a telefonistilor, bate cu 2-1 echipa Germaniei la Berlin și face 2-2 cu cea a Japoniei la București.

Absentanți așa dar, tocmai acolo unde aveam cele mai multe șanse să ne afirmăm.

De ce?... asta nu-mi pot explica... sau poate că nu sunt fonduri. Dar care a fost misiunea comitetului olimpic român, în acest caz?

Eu sunt sigur, că tocmai pentru asta!

Iată așa dar, cum ne ducem cu pași siguri, spre o compromitere totală.

Decât o asemenea reprezentare, o abținere ar fi fost mult mai onorabilă.

Dar cine să înțeleagă!?!..

Toma Alexandrescu

A venit primăvara!...

Anul 1936, va rămâne o mare excepție în activitatea viitoare, a jocurilor sportive românești.

Și această explicație, nu ne e furnizată de olimpiadă sau de un program extraordinar, nu ci pur și simplu de un timp excepțional, ce permite reluarea activității sportive pe toate tărâmurile, la o dată ce concorda în trecut, cu cele mai ideale zile, de desfășurare a unui mediu program de hockey pe ghiță.

De unde altă dată umblam cu șoșoni, mănuși, căciulă și infofolii cu nouăzeci și nouă de cojoace, iată-ne de astădată la 2 Februarie, în talie pe stadion, asistând la un match de foot-ball.

Ei uite drept să vă spun dacă mi-ar fi spus cineva aceasta anul trecut, l-ași fi crezut nebun, pur și simplu. Cum domnule, în Ianuarie să joci foot-ball pe un teren mai curat și mai sănătos decât în Martie 1935? De necrezut... și totuși așa e.

Sau poate, cine știe, s'o fi gândit bunul Dumnezeu și la bugetul stors al oropsitelor noastre cluburi, atunci prima noastră cronică a unei întâlniri oficiale, nu va mai fi scrisă cu... fulgi de zăpadă, cu mâini înghețate și jucători sgribiliți.

În urma unei importante ședințe a C. C. N., ținută Duminică seara, s'a hotărât — avându-se în vedere timpul — să se înceapă returul campionatului național.

Luni seara, a avut loc o ședință a comitetului olimpic, în urma căreia sa revenit asupra... revenirii, adică, sa hotărât ca să deplasăm la Garmisch pe lângă cuplurile de patinaj artistic și bobsleigh, a echipă de sky-ori și alta de hockey.

Foarte frumos și de lăudat e gestul acestui comitet, numai că ne surprinde, cum de s'a aprobat în asemenea situație turneul Telefon Clubului în Polonia, cu numai câteva zile înainte de începerea turneului olimpic.

Or participăm în bune condiții fizice, sau dacă nu lipsă. Am spus în articolul de fond, că hockey-ul e singura ramură sportivă în care ne putem impune și pentru aceasta, trebuie să facem deplasarea. Dar direct la Garmisch nu în Polonia.

În ce privește echipa de sky, e o admindură de minoritari, cari vor face o confortabilă plimbare pe banii statului. Cred că nu aceasta e scopul.

La Sky, nu ne ducem cu veteștii, ci ca să învățăm aceia ce nu știm, or pentru aceasta — cel puțin așa cred eu — nu minoritari trebuie să trimitem, ci români.

Această hotărâre de o capitală importanță, pentru existența cluburilor noastre nu poate fi decât salutară, deoarece reluându-se cu un moment mai devreme programul oficial, se dă astfel posibilitatea câștigării zilelor libere, în cari grupările să poată organiza întâlniri internaționale din al căror beneficiu, să-și redreseze situația materială.

În ce privește matchurile ce se vor disputa, acestea au fost repartizate astfel:

CHINEZUL — A.M.E.F.A.

La Timișoara, violeții vor primi vizita muncitorilor arădeni asupra cărora, n'ar fi exclus să obțină o victorie, cu atât mai mult, cu cât un rezultat favorabil îi va ridica cu două trepte mai sus.

GLORIA — C. A. O. (CRIȘANA)

La Arad, Gloria va primi replica unui adversar din Oradea, care nu a fost fixat încă la ora în care scrim aceste rânduri.

UNIREA TRICOLOR — JUVENTUS

În Capitală, Unirea Tricolor are de ales între Juventus și C. F. R. — probabil că până la urmă, va lupta cu roș-albaștrii — orj care îi va fi însă adversarul, nu poate părăsi terenul decât victorioasă, deoarece turneul din Orient, i-a prilejuit un bun antrenament pentru păstrarea formei. Sperăm că nu și a ghinionului.

Deci la lucru și... noroc.

● Consiliul federal, care a avut loc în zilele de: 24, 25 și 26 Ianuarie și avea misiunea de a întocmi un nou statut, a trecut, lăsând în urmă puțin praf.

Aproape toți consilierii au fost de părere, că o reformă e necesară, dar de realizat, nu au realizat nimic concret.

S'au discutat cu această ocazie două proiecte, unul — al d-lui Iuga — căutând să înfăptuiască centralizarea, prin desființarea ligilor și alul — al d-lui Fărășanu — care pledează necesitatea acestor legi.

Proiectele — oricât de paradoxal ar fi — erau bune și rele în același timp. Bun al d-lui Iuga pentru că prin centralizare se degreva bugetul cluburilor, bun al d-lui Fărășanu, pentru-că prin existența ligilor e asigurată o bună propagandă a foot-ball-ului în mase. Pentru a se împăca și vazu și capra, s'a hotărât ca championatul ligilor să cadă în sarcina cluburilor, fără ca totuși ligile să fie desființate.

O interesantă hotărâre e aceea care privește arbitrajul: retrogradarea, când se dovedește incorectitudinea arbitrajului și plădirea de către federație a arbitrilor din diviziile A și B, precum și a celor din faza jineată a cupei României:

S'a mai vorbit apoi — și desigur că vorbele vor rămâne — despre înființarea unei școli de antrenori, obligativitatea obținerii brevetului de atet de către fiecare foot-ball-ist, formarea unei tabere de antrenament a echipei naționale și crearea unui corp de medici federali:

Frumos, foarte frumos, dar, vor deveni aceste fapte vreodată?

„Desechilibrul între sport și cultură“, e titlul unui judicios studiu semnat de d. Dem. Dobrescu într'un săptămânal editat.

Acest subiect — care are o mică scaderă în expunerea d-lui Dobrescu — a fost discutat de noi mult mai amplu într'o serie de articole publicate în coloanele acestei gazete. Dar nu asta voiam să spun... Toate sentimentele omului sunt măsurate cu balanța economică... toată morala omului, este redusă la bilanțul de profit și pierderi. Acestea sunt de altfel, ideile principale ale doctrinei pentru care d. D., D. militează și contra căroră ridică acum capul.

Se poate d-le Dem?... puțină pu-doare ce D-zeu

După întoarcerea din străinătate, un de a susținut 11 matchuri, din care

a câștigat cinci, a pierdut cinci și a terminat unul nedecis. Telefon Club

va întreprinde săptămâna viitoare un nou turneu în Polonia.

Succesul pe care va avut învingând la palatul sporturilor din Berlin reprezentativa olimpică a Germaniei cu 2-1 și rezultatul nedecis (2-2) cu reprezentativa Japoniei, pune foa mația de hockey a telefoanelor într-o lumină foarte plăcută, pentru care merită sincere felicitări.

Dacă numai o echipă de club a învins Germania care a fost deținătoarea titlului continental, ce rezultate ar fi obținut reprezentativa noastră la olimpiadă? Cred că nu mai necesar să insist.

După înfrângerea prin descalificare suferită din partea lui Marcel Thil.

Lou Bouillard a părăsit Europa plecând spre New-York, unde are câteva angajamente. Într'un mic interviu dat unui reporter al ziarului L'Auto, Bouillard declară că Thil a fost K. O., că peste 2-3 luni se va întoarce în Europa pentru a-i disputa supremația și că are curajul să încheie contractul cu clauza că întreaga bursă să revină învingătorului. Declară apoi, că... „sunt sigur că voi deveni campion mondial“.

Într'o scrisoare trimisă ziarului Paris Soir, canadianul scrie: „oficial eu sunt campionul lumii și iată de ce: 1) pentru că nu am lovit sub centură; 2) arbitru era într'o poziție din care îi era imposibil să vadă lovitura; 3) după o lovitură joasă un om se prăbușește numai decât într-un cad durerea e imediată și trebuie să notați că în timp de 7 ani, nu am lovit nici odată sub centură; 4) Thil a stat apoi 15-20 secunde în picioare și apoi s'a prăbușit, așa că lovitura mea a fost regulată; 5) am asistat la filmul matchului, dela care însă, lipsește repriza a patra, de ce nu știu“.

Să apună oare steaua lui Thil?... N'ar fi exclus.

● Reprezentativa de box amator a C. F. R.-ului întărită, va întreprinde un turneu în Polonia, frumoasă propagandă în perspectivă... atât că va susține cinci matchuri în opt zile, deci toată propaganda, se duce dracului.

Odată cu disputarea matchului C. F. R.—Sp. Studentesc (0-0), cupa Jean Seba — câștigată de Venus a devenit un fapt consumat. Iată clasamentul:

1. Venus	3 3 0 0 14 5 6
2. Juventus	3 2 0 1 15 7 4
3. C. F. R.	3 1 0 2 6 10 2
4. Sp. Studentesc	3 0 0 3 3 14 0

În urma unei contestații, C. F. R.-ul a câștigat matchul la masa verde, cu 3-0. Ce vreți, nu de geaba e în di vizia A...

CE VOR UNGURII ?

În ziua de 16. I. a. c. s'au desbătut la tribunalul din Odorhei patru procese de „delict de propagandă“ antiromânească.

Aici, în regiunea secuizată, unde elementul aborigen a fost aproape în întregime extirpat, ungurii au curajul să batjocorească tot ce-i sfânt românesc ne temându-se de nici o sancțiune, deoarece sânt bine constituiți în asociații, care deși par inofensive și ne periculoase siguranței statului, sânt adeverate focare de iredentism și adăpostesc agenți revizionisti a căror datorie este să turbure liniștea regiunii și să mențină prăpastia dintre români și unguri, pentru ziua cea mare, — adică până la reînvierea Ungariei milenare...

Vom relata pe scurt ultimele două procese care ies din comun prin îndrăzneala și nerușinarea de care au dat dovadă minoritarii și prin felul în care înțeleg să se poarte acei cari viețuiesc, sub regim românesc de 17 ani. Desigur că ambele debateri s'au făcut în unguerește deoarece acuzații nu știau o boabă românește.

Au fost acuzați doi învățători din comuna I. G. DUCA, de insultă adusă ministrului instrucțiunii, pentru-că au dat jos după pereții școlii, tabloul ministrului Angelescu I-au TAIAT cu BRICEAGUL ȘI L-AU AGHESMUIT CU RESULTATUL NECESITAȚILOR FIZIOLOGICE.

Al doilea delict a fost comis de

studentul ungar, în medicină, la Buda-Pesta, Fröhlich Andrei, care deși a absolvit liceul în România și a luat bacalaureatul în țară, nu face decât să spună că nu știe românește... Acesta a făcut „frumosul“ gest de a îndemna un grup de ucenici, elevi minoritari și meseriași, să luându-i și să batjocorească un grup de elevi dela liceul „St. O. Iosif“ din Odorhei, care treceau conduși de profesorii liceului, cântând simbolul vieții noastre naționale: „Pe-al nostru steag“, specificul rasei românești. Studentul erou, bine înțeles sigur de triumful atavismului din naționalii lui, s'a bălădat cu pumnul în piept, afirmând cu tărie, în limba lui, că el este autorul. — Te admir, nobil student, care ai moștenit toate instinctele atavice cu care erau înzestrați strămoșii tăi

de acum un mileniu. Îți admir gestul vitejesc de a scuipa obrazul unei țări, de a batjocori tot ce are ea mai sfânt, fără a primi în dar colanul spânzurătoarei. Neamul tău ar fi fost mai darnic față de asemenea oameni mari care s'ar fi ridicat din rândul valahilor și s'ar fi dovedit tot atât de cinștiți ca la Turda.

Siguranța statului Român s'a mulțumit să te cheme la bara justiției pentru... „delict de propagandă“.

Dar să știi că n'ai să scapi domnule propagandist. Nouă nu ne trebuie cultura importată de peste Tisa și nici studiile veterinare ale dumitale. În Ungaria sânt destule dobitoace bolnave și numeroși pierde-vară fără conducători. Poștim acolo și fă-te cap de bandă, poștim acolo și bate-le cu pumnul

în piept, în fața rasei tale care va vedea în tine încarnarea viteazului și neînblânziturii Atila.

Avem încă deplină încredere în siguranța statului român și sântem siguri că ceiace a fost îngăduit 17 ani nu va mai fi îngăduit de acum în colo. Trăim, pe pământ românesc și în virtutea actelor de moștenire și a jertfelor care-au sfârșit pământul transilban; trebuie să ne afirmăm ca rasă autohtonă și să primim chiar și în regiunile secuizate, aici, unde politica cinică a Ungariei a semănat sânge asiatic și ură.

Fröhlich va fi condamnat! Altă posibilitate nu întvedem, iar dacă și în urma acestei isprăvi va putea să aumble nestingherit, aflând populația minoritară, trebuie să regretăm că sântem un popor prea blând. **Correspondent**

Sunt derbedeu

Ei, da! Eu sunt un derbedeu!
Da'n visurile mele
— Mai bune sau mai rele —
Mă iau la'ntrecere cu Dumnezeu!

Nu-mi pasă că mă izolați, stingher,
Intre pământ și cer,
Nu-mi pasă dacă ninge... dacă plouă...
Sau că-i senin cu lună nouă...

In mine port întregul Univers!
Și dacă într'un singur vers
Eu prind a adevărului splendoare,
Ce-mi pasă dacă hoitul de pe mite moare?...

Ce-mi pasă de voi bestii ghiftuite
Și vecinic nesătute?...
Eu urmăresc, nu bunătați,
Ci bucurii s'avam cât mai destule.

A!.. Eu mă simt la fel
Și când mănânc fasole dintr'o strachină,
Și când după o masă copioasă
Beau vinul infundat de braghină.

Când gândul vostru, ca un cățeluș,
Doar pe saltea de puf se gudură,
Eu sunt la fel de treaz și de voinic,
Chiar dacă dorm pe scândură.

Și-s mulțumit că'n traiul meu
— De voi numit amar —
Mă iau la'ntrecere cu Dumnezeu
Mai izolat, mai solitar.

Și de-oi muri, vrând sau nevrând,
Așa cum sunt: Un om de rând,
Vreau sufletu-mi să fie'n veci curat
Și numai în iubire semănat.

Dar niciodată și nici când
Pe cei ce-i văd în muncă sângerând...
Ce-și vărs sudoarea, blestemând,
N'oi bicui...
N'oi jefui...
N'oi fi ciocoi
Cum sunteți voi...

Ci, pe pentru-acești bieți frați ai mei,
— Mă auziți mișei?... —
Mă iau de piept cu Dumnezeu
C'asa vreau eu,
Ș'asa stă bine unui derbedeu!

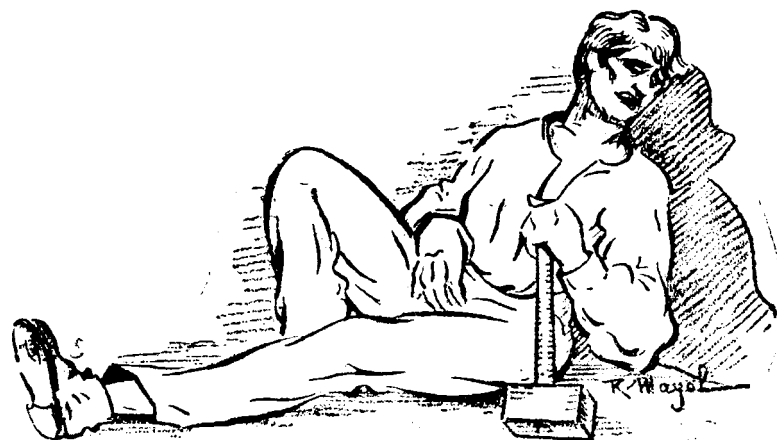
CONST. BARCAROIU

BALADA PAGANULUI 1)

de VIRGIL TREBONIU

Frumusețe stînsă, mânia pentru zei,
Poetică văpaie străbate ochii mei:
Și numele-ți se poartă 'n tainice grădini
De unde ridică coroana Lui de spîni...
Și între sălcii doarme păgânul palid chip,
Nu se mai joacă vântul cu al mîniei dar,
Că fără viață doarme și fără viață este
Neasemuită lege în biata lui poveste.
Și toți poeții atunci spre dănsul căutau
Cu ochii sălbatici lumea în versuri răzbunau,
Și strigătul de ură era innebunit,
Cum e nebună marea în glasu-i otrăvit...
Și 'n orgii săpate pe file de cărți roase,
Ce-au mai rămas să plângă lângă pământ și oase,
Să plângă, că uitarea 'n antică plăcere
Făcea ca să lumine 'ndepărtate seri...
Cum se târăște pe pânțele șopârta,
Așa tiran creștinii spre ruguri pentru cruce:
Intre loviri și blestem iubirea ei s'o urce!..
Când ai văzut misteruri ce își repetă rolul
Și în lutul lor adoarme doar pumnul de tenuse,
Atât de simplu plînge fantoma lui la use...
Și nu-i deschide nimeni. Cine-i deschide oare,
Când trece ca și vântul lovit în vechie stîncă,
Și se-afundă iară în noaptea mult adîncă?
Cu șerpi doarme în gură și cu venin de moarte
Iși strigă rățacirea, blestemul ce-l desparte
De ziua cea dintâi. Și liniștea sugrumă
De-ar fi povestea toată cuvântul cel din urmă...
Pe lanțul prins de umeripământul incolțește
Și sângele și moartea în ochii lui trăiește:
Și n'are nici odihna, că suflete se vaită
Și 'n suflet odihnește o înfricoșată haită.
Că liniștea îi arde în torțe ce vegheză
Coroana-i de păcate 'n inimă să cază.

1) Din volumul în ms. „Balade”.

CRONICA LITERARA

TUDOR MAINESCU: O față mică se închină. N. DAVIDESCU: Roma.

Câteodată, chiar îmi vine să cred că poezia a murit. Sau, dacă încă nu a murit „de tot”, în orice caz, sub forma pe care o regăsim astăzi, poezia română se sbale între creier și inimă, fără ca să ancoreze veritabil în vicio parte. Ne tot mirăm de lipsa de credit pe care o au versurile pe piața literară, dar nu avem curajul să mărturisim cinstit că în afară de Bacovia, de Ion Barbu și de alții câțiva, de care ne vom ocupa curând în cadrul unui studiu despre poezie —, nu aflăm în vîtrine decât diletanți, ori oameni care și-au apreciat greșit cunoștințele și vocația.

Căci aici stă pierzania. Săseze-ci la sută din volumele de versuri ce me-au căzut sub ochi sunt de proveniență cerebrală. Dar, năi! Nimic nu apare mai demn de milă decât sfortarea chinuitoare a poetului care a gustat aroma a două-trei volume de interpretare a filozofiei moderne, și care și-a închipuit, pe loc, că a găsit acolo, „numai el”, noime adânci și îngreunate de Zeus, dar care convin, prin complexitate și trimiterile la inconștient, mai știu și eu căror blestemate nebuloase sufletești individuale. Da, da. A existat, și viețuiește încă în poezia contemporană, un hermetism al formei, deci o închidere a sensului în tipare care concentrează imaginea, printr'un apel continuu la intelect dar și printr'o racordare totală a emoției, în adânc, în cilindrul de bază al subconștientului. Nu vrem să anticipăm cu nimic asupra celor ce vom scrie pe curând, dar ceiace s'a înțeles la noi din mușcarea aceia aristocrată a formei, corespunde unei anarhii, al căreia prim nod a fost îșgonirea imaginii și a emoției din poezie, pentru a face loc doar procedurilor tehnice, grefate când pe un fond sufletește barbar și nelămurit, când introduse dintr'un minor capriciu al formelor nide, care în loc să repauseze pe sens, plutesc, de nimeni ajunse, în spațiul incorrigibil al autorului.

Apoi, simbolismul, la noi, chiar în stihul d-lui Tudor Arghezi, nu se realizează poetic decât din momentul în care revolta dură și aspră a scitului se împreună cu plastica unui material lexical, tot pe atîta de aspru, prin urmare din momentul în care spargerea sufleteșă (prin răsăritare) și tonalitatea limbajului — sau regăsită aidoma în intensitate, pe același meridiana emoțional: imagine și sens, pe game toase, cu gemete răcuite pe șura temporamentului.

Dar ne-am depărtat. Voim să aducem în discuție problema celor patruzeci de procente, pe care, mai sus, le-am abstras din valoarea ori nonvaloarea poeziei moderniste.

Cel puțin, versurile d-lui Tudor Mainescu ne obligă să purtăm comentariul, departe de apus și de realizările lui poetice... Așa cum îl cunoaștem din „O picătură de parfum”, acest autor își echilibrează versul sub adierea unui curent sufletește de temperatură. Un vers care nu promovează nici sens nici nu marchează o atitudine prea profundă față de viață ori față de trăire. Un vers care se parcurge cu plăcere, dar care, cred, că nici în inima autorului nici în amintirea cetitorului nu lasă beznă. Momente comune, sentimente minore, uneori oștante dacă nu lacrimogene, în toate cazurile, o sensibilizare ușoară, deși nu lipsită de delicatețe.

Majoritatea bucăților din „O față mică se închină”, trădează o exotie încă vie, dar poate, prea adesea, stropită cu oarecare accente comice:

„Te văd în uniforma ta școlară,
La ora când întreaga fire 'nvie

Te întălnesc în dimineața clară
Și te visez în nopți de insomnie...”
(„MELANCOLIE”)

Comic, de care poate că se convinge autorul însuși în „Tinerețea”:

„Am douăzeci de ani mai mult
ca (?)
Dar cum să știu, acum în fața ta,
Când tu m'arăți, ogîndă bună,
ca (?)
Un tîmăr svelt cu chip și linii
fine...”

Semnul de întrebare este introdus de noi și aș adăoga, acum, unul de mirare, într'atît acel vers este de defectuos.

Iată însă, mai departe, o impresionabilitate atît de ieftină, încât, pur și simplu, te trimete înapoi la Văcărești, ori la Conachi:

„Nu, scumpa mea, nu este așa
cum crezi,
Exagerezi...”

Cu dioptrii de dor și de visare
Tu vezi prea mare.

Imi scrii „Ești un poet...” dar nu m'apuc

Să reproduc.
Aci, cuvântul ce m'a tulburat
Mă simt jenat (?)...”

(„UNEI ADMIRATOARE”)

Nu pot însă, să nu însemnez un cuvânt de satisfacție, pentru pastelul „Dimineața”, cred, singura bucată realizată a volumului.

Imi pare rău că n'o pot reproduce în întregime:

„O pasăre gigantă-si desfășoară,
Spre miazănoapte și spre miazăzi,
Imensele-i aripe cenușii.
Și 'nfige ghiarele 'n apus și
sboară...”

Lipsite de retorica și navalismul, care, dealtfel, — caracterizează și diminuează calitatea versurilor d-lui T. Mainescu —, poeziile „Dispreț” și „Imi scrie un prieten bolnav”, ur căștiga merite indiscutabile.

MARGINALE

● ORGANIZAREA FERICIRII de Paraf Javal, a apărut tradusă în românește de d. P. Mușoiu, în biblioteca Revistei Iosea.

Este un studiu științific, care permite înțelegerea unei organizări sociale raționale, fără nici un act de violență asupra individului.

● GAZETA MUNICIPALĂ a împlinit patru ani de rodnicie pe tărîm edilitar. Numărul festiv, apărut cu astă ocazie, păzuește în pagini multe și occidentale, semnificația acestei prăsnuirii meritate, la care noi ne alăturăm din tot sufletul.

● VREMEA MESERIAȘILOR, ziar independent de revendicări și informații muncitorești, apare sub conducerea d-lui R. C. Călinescu.

Este o tribună cinstită și intransigentă, care luptă pentru umanizarea muncii și desrobirea muncitorului.

● DRUM, revistă pentru îndrumarea agriculturii, tipărită de Camerele de agricultură, este o publicație de specialitate, care se străduiește util pentru luminarea și progresul țărănilor.

● PENTRU muncitorii dela sate și orașe, apare o revistă: Poporul românesc, care este mărgăritar de gând și chibzuință.

Semnalizăm din numărul pe Ianuarie: Vom plăti cu aceeași măsură de scriitorul I. Agărbiceanu, — un articol în care se arată rostul României în atmosfera politică a Europei de azi.

● TRIBUNA ȘCOALEI, ziarul Asociației generale a profesorilor secundari din România, se menține pe aceeași curbă a evoluției și revendicărilor. Pumnul de conștiințe luminate și românești, care scriu

ANUL TRECUT am cetit „Helada” d-lui N. Davidescu. Adică primul poem din ciclul care acum, ne-a udat „Roma”. Munca acestui autor este lăudabilă dar cu nimic fructuoasă. „Helada” nu mărturisea deloc atmosfera mitologică a Greciei vechi, iar „Roma” evocă tot atît de puțin din momentul romantic. Versificare, și aceea câteodată foarte medibace și foarte stingherită de transcrierea unui conținut, născă luat din texte, dar niciodată asemănător timbrului grao și încărcat de greutatea situațiilor povestite —, ce se întălneste, de ex., în epopeia virgiliană.

Iată o strofă din „Enea la Dindona”:

„...Enea începuse cu sbor (?) să povestească
Cum au pierit ai Troiei nefericiți eroi
In prăbușiri de ziduri și flăcări,
și apoi
A lor călătorie pe mare, vultur-rească...” etc.

Doamne! Ce ridicul, ce jalnic, este acest vers, în comparație cu acela respectiv din textul virgilian. Căci ascultați (și aceia cari nu pot traduce, să fie atenți numai la unitatea melodică pe care le-o transmiteme lectură) — cum își începe Virgiliu Cartea II din „Eneida”:

„Conticuere omnes intentique ora tenebant
Inde toro pater Aeneas sic orsus ab alto
Infardum Regina iubes renovare dolorem
Erucrint Danaï ut opes lamentabile regnum...”

Dece și-o fi zădărnicit d. N. Davidescu efortul, pentru a da la iveală asemenea parodii, după o antichitate care a fost atît de solemnă?

Mircea Mateescu

această gazetă, surt garanții pentru izbânda de mâine a dascălilor din întreaga țară.

● CUVANTULU SATELOR este cea mai veche gazetă independentă din Banat. Intemeiată acum vreo 16 ani, de-un grup de plugari, au luptat și s'au menținut în vecinătatea unor idealuri, care înseamnă: cultură, muncă și organizare. Trei remedii în stare să ctărisească toate metehnele vătii satelor noastre.

Cuvântul satelor apare și azi, cu aceeași regularitate, cumintenie și independență, reușind să fie o publicație unică în felul ei.

● TRIBUNE DES JEUNES GENERATIONS este o revistă a tinerețului polon. Pune probleme de orientare spirituală a noii generații, concludând că „a fi revoluționar este privilegiul tinerilor. Adăugați la această axă, o întrecăgă avalanșe de articole, care analizează și prezintă Polonia sub toate aspectele și vă veți putea da seama, ce înseamnă tinerețe peste granițe.

● DUNAREA ȚARII NOASTRE de C. Nedelescu-Zlotești — este un inspirat memorial de călătorie, care-ți farmecă sufletul și îmbogățește mintea.

● INVATĂTORII de B. Iordan, a apărut la Cugetarea și înscrie paginile rară pătrundere psihologică a dramei sociale și umane a celor mai oropsiți cameni.

● NU recenzăm decât cărțile și revistele primite la redacție.

● INTELCTUALI! Dacă nu vă place, cum suntem noi, dovediți cel puțin că sunteți voi mai buni.

Cărți. Probleme. Idei

George Mihail Zamfirescu

Voiam să scriu, mai de mult, ceva despre G. M. Zamfirescu. Il citisem, și-l simțeam aproape de sufletul meu. Întâmplarea face ca rândurile acestea să apară odată cu noua lui carte, „Sfânta mare nerușinare”. Cu atât mai bine. Vor avea în plus, rolul de urare de bun sos.

Încercat de suferință și sărăcie, George Mihail Zamfirescu le-a înfrânt pe amândouă cu dârzenia omului hotărât și cu talentul lui și-a croit singur drum. Numai acela care s'a luat la trântă cu viața poate să știe ce înseamnă să lupți. Or, tocmai aceasta a făcut, și aproape numai aceasta, autorul Maidanului cu argoste. S'a luptat din răsputeri, a făcut eforturi și a învins. A învins cu sacrificii, dar a învins. Pentru a eși victorios nu trebuie să preocupă-tești sacrificiile. Din această trântă cu viața, George Mihail Zamfirescu s'a ales cu o sănătate nestatornică și înfrângeri uneori. Dacă s'a întâmplat să cadă, câte odată, apoi când s'a ridicat a fost viforos. Parcă pământul îi insufla puteri herculane, pentru a înfrânge ori ce lege și orice incovoiere.

Deși sănătatea îl amenință adesea, pentru acest minunat pictor al mahalalei românești, nu există odihnă. Tot timpul este într-o continuă activitate. Un scriitor social la care se adaugă autorul dramatic cu reale și valoroase resurse și pe deasupra, regisorul priceput și harnic, acesta este George Mihail Zamfirescu.

El nu are răgaz niciodată. Tot timpul e ocupat. Și cu toate acestea gândește profund, trăiește în mijlocul vieții cunoscând oamenii și întreaga gamă a suferințelor omenești.

Literatura lui George Mihail Zamfirescu, este plină de omenesc. Fiecare pagină te fură, te frământă și te încântă, fiindcă fiecare pagină e plină de viață. Palpită.

În cărțile acestui autentic scriitor, nu găsești nimic de prisos. Fiecare rând în parte aduce contribuția sa personală în totalitatea operei. Viața participă real în conflicte, dând desnodăminte neașteptate dar naturale. Grotescul care s'ar părea că-l găsim uneori în opera acestui scriitor, este și el un element vital al operei precum în viață este ne lipsit. Pentru că, G. M. Zamfirescu, nu literaturizează evenimentele importante, impregnându-le o anumită cantitate de tragic, pentru a avea efect. El transcrie viața așa cum este ea. Nimic mai mult. Dar pentru a transcrie viața, pentru a o re-

da lectorului așa cum tu ai cunoscut-o, trebuie să fii creator. Ei bine, G. M. Zamfirescu, este un creator și încă un mare creator. Cărțile lui te revoltă te minunează, te pun pe gânduri sau te inseninează, fiindcă sunt viață. Viața autentică. Viață trăită singur și cu înfrângeri. Deaceea poate, este și atât de înțelegător al durerilor omenești. Panait Istrati a mai știut să se aplece, din imbold sincer și prietenesc, să asculte durerile lumii și, după el vine G. M. Zamfirescu, un scriitor tânăr, care a cunoscut viața din plin și care s'a răzbuțat pe ea turnându-o în tipare nemuritoare.

Cu tot talentul lui general recunoscut cu toată circulația de care se bucură și cu tot omenescul din întreaga-i operă, acest scriitor este totuși trecut sub tăcere.

Există la noi, un complot foarte bine organizat — deși este mutual — și anume complotul tăcerii. Cel mult Iași, cu revistele lui, dacă ni-l mai amintesc din când în când. De altfel, scriitorul este foarte ocupat. Mă mir când mai citește, când mai scrie și mai ales când mai doarme aceste om.

Literatura lui este o literatură socială și care are un ecou puternic în sufletul lectorului. El creează viața, impunând, indirect o conduită omenească, dar demnă.

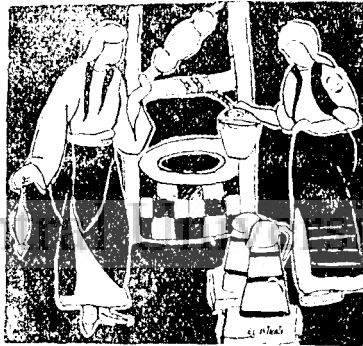
Opera lui George Mihail Zamfirescu pornește din social pentru a se aprofunda în social și a avea ecouri puternice în sufletul omului. Scri-

torul acesta, tăcut, modest și înșingurat, luptă pentru o viață mai omenească și pentru o dreptate adevărată, care trebuie să date omului, ori care ar fi el. Scrisul lui este în slujba socialului, fiind totuși artă, și încă artă de mare calitate. Una este să vrei, dar alta este să știi și că poți să vrei. George Mihail Zamfirescu vrea, și realizează. Există în el creatorul. Dar unde s'o fi ascunzând în sufletul chinuit al scriitorului?

De ce se tace în jurul acestui om care nu a făcut nici un rău. De ce nici un critic literar de-al nostru, nu-l menționează în tradiționalele articole de sfârșit de an literar?

Vezi, George Mihail Zamfirescu, că și prietenii sunt răi? Și ei te uită când începi să te ridici și să-i domini. Sau, poate, chiar ei aleargă și luptă să te treacă sub tăcere. Dar nu e nimic. Ai învins și vei învinge ori când, de câte ori vei apărea în arenă. Lumina, în totdeauna, vine după întuneric, după cum inteligența eclipsează prostia ori cât de mare.

Paul Bărbulescu

Dela Centrul de studii al „Cruciadei Romînismului“

Duminică 26 Ianuarie a. c., a vorbit d. Paul Bărbulescu despre: Gazetarul profesionist și gazetarul scriitor.

După un succint istoric al începuturilor gazetăriei, d. Paul Bărbulescu descrie, real, starea actuală a presei românești și decadența gazetarului profesionist. Și pentru că vremurile de azi sunt de adâncă prefacere și orientare socială, d. Bărbulescu conchide că scriitorul poate ocupa un loc de frunte în presă. Fiind un creator, cu adâncă experiență și bază științifică, scriitorul poate îndruma și superioriza masa.

Conferința a fost aplaudată de un public numeros.

PROGRAMUL CELORLALTE CONFERINTE
Duminică 2 Februarie

a. c., orele 5 p. m. d. NICODIM ION MATEI despre: *Presa minoritară și autohtonă.*

Duminică 9 Februarie a. c., orele 5 p. m. d. ALEXANDRU TALEX despre: *Presa de mâine.*

Duminică 16 Februarie a. c., orele 5 p. m. d. CONST. CARAGEA despre: *Pomana și Asistența socială.*

Duminică 23 Februarie a. c., orele 5 p. m., d. MIHAIL STELESCU despre: *Romain Rolland și Panait Istrati.*

Duminică 1 Martie a. c., orele 5 p. m. d. CONST. BARCAROIU despre: *Problema muncii și Cruciada.*

Toamnă Periferică

*De-o săptămână, ingeri nevăzuți
puroiul ploii 'l storc din nori de vată...
Cu bivoliă se culcă pe maidan
aceiași toamnă surdă de-altă dată...*

*De-acum, orașul lasă bariera nepăsării
peste strigătele noastre de flămânzi și goi...
Dumnezeu ne va binecuvânta în fiecare noapte,
plecându-și barba și păduchi peste noi...*

*Și iarăși ne vom îmbăta ca porcii.
ca să uităm o viață — ca de câine...
Sau ne vom infunda — cum viermii — 'n fabrici,
să ne scuișăm plămâni, pentru pâine...*

*Hai! Pumnii sus și ne-om hrăni cu sânge...
voi nu vedeți că foamea ne îndeamnă?
S'o răstignim în jarul urei noastre...
grăjania și Dumnezeii ei de toamnă.*

Ion Aurel Manolescu

Cangrenă

Uneltirile cari foesc în umbra cluburilor politice împotriva tuturor celor ce năzuiesc spre o regenerare a vechilor și barbarelor moravuri, lupta lasă, caracteristică prin aspectul ei dur de primitivitate, dusă de fobia plină de besne a aventurierilor din toate partidele vechi și mai ales noui, pentru spulberarea oricărui efort de evaziune spirituală — începe să ne îngrijoreze.

Sterpii strategii ai echivocurilor, dregătorii purtători de fatalități iremediabile, împrumută din viețile marilor aleși, atitudini menite să sgândăre cumintenia mulțimii și să orbească prin mijlocirea falsei retorice, oricare îndemn spre lumină.

Siliți să ia cuvântul în numele unei idei — sustrasă tâlhărește din trudă mereu zămislitoare a altor tacticienii verosi servesc cu mlădie ori feline grosolana minciună purtătoare de hauri.

Cumpănind cauzele și efectele, mieroși și estatici în plină expectativă, demagogii acestui înțușă în sufletul de impresionantă simplitate al masei, licărui nădejdi. Urând astfel — prin captarea imediată a unei neprecupețite încredere — scara de mătase a vremelnicej mării, dulcii mucenici ai opoziției, devin agresivi și poltroni în capitanata guvernare, uitând de suferințele celor obijduiți, alungând cu gesturi scârnavă, secătuită și plătită ființă a durerii, răsplăind gras serviciile slugilor prosternate în fața chipului gorilesc al tribunilor.

Aspectele triburilor equatoriale, descinse în preajma partidelor și arexelor politice, sunt menite să tâlmăcească amplu și elocvent, cadrul

întunecat al existenței noastre civice.

Practicată cu frenezia pe care în cep s'o uite însăși exponenții finiturilor nisipoase africane, antropofagia, în imediata vecinătate a tradițiilor, fulgeră para ei de foc printre întreprizii ariviști, hotărâți să cucerească cu orice preț înalte demnități.

Muncii zi și noapte de gândul submisărilor, sub chiar oblăduirea aceluiași elan, sfâșiați de invidia primitivă a politicii postbelice, câțiva unși ai vremii, au născocit, pentru fericirea tuturor, reformarea radicală a regimului electoral.

Împetritarea actuală a corpurilor legiuitoare, neajungând nesățului mahalagesc al îmbuibărilor, tinde să devină cât de curând un veritabil iarm, roc al desmățului.

Scăpați din grajdurile mucigăite și bălgăroase, aventurierii vor năpădi tribunele și în elanul neînșigerit al falsei sincerități, neînfrânării loili ai democrației noui vor lupta desnodăduiți pentru biruința ideilor confuze.

Paraziții și proxeneții, pescuitoarii de neant, mandarinii lumii ce nu va veni nicicând prin aceste meleaguri, vor îngroșa rândurile călăuzind spre un liman pustiu, crasa ignoranță a plebeilor.

Carageleștiile tipuri ale sufragiului universal, își vor închide — decepționate — robinetele batalurilor, păstrând pentru propriul lor uz, izvorul neseat al dezastrelor, al prostiei îmbălanite și al ridicolului epopeic.

Focioni Miciacio

Nuvela lui Thomas Mann

Nu ași fi scris un articol despre nuvelă dacă azi nu s'ar face atât de puternic observată disproporția între genuri.

De asemenea celebritatea pe care ea a adus-o lui Thomas Mann, îl făcea indicat ca acum, când vreau să discut o direcție literară, care după mulți ar fi intrat în agonie, să îl propun spre analizare.

Aruncând o privire generală asupra nuvelor lui Thomas Mann ce-lace surprinde dela prima vedere este lungimea textului și în al doilea rând sentimentul analizat. Sub acest aspect bifurcat trebuie să prive.

Într'adevăr puținii noștri scriitori cari — rar de tot — mai dau la i-

veală câte un volum de nuvelă, oferă, într'un singur ton, zece-cincisprezece de astfel de încecări. Se complac adică în a se opri la mijlocul drumului între schiță și nuvelă. Un sentiment care abia a apucat să fie conturat, este întrerupt, sau din grabă de a pune punct, sau pentru a face dintr'un singur gând mai multe povestiri. În cel mai fericit caz, dacă au apucat să-și depene caerul imaginației, în clipa când văd că și-au stors tot ce aveau de spus și când remarcă lungimea nuvelei, dau din umeri și „complexând-o” scot din ea un roman prost.

Iată că-eva din cauzele dispariției temporare a acestui gen de a scrie și de asemenea, prin contrast, iată unu din punctele care au asi-

gurat succesul și consacrarea lui Thomas Mann.

Dar, lăsând la o parte comparațiile și concluziile, să vedem în ce constă măiestria povestirii autorului german. Ișbitoare, apare din primul moment slăbiciunea fizică a eroilor săi și lupta lor, cu ei înșiși de a se menține, de a se ridica peste orice pasiune care, lor mai ales, le este interzisă: „Fiindcă reținerea în fața soartei, eleganța în fața chinului, nu înseamnă numai răbdare, ci e și efectul activ, un triumf pozitiv... Examinarea tuturor acestor destine și a câtor alte asemănătoare, naște îndoiala că ar mai putea exista vreun eroism, altul decât cel al slăbiciunii. Par care eroism ar mai fi de actualitate decât acesta? (Moartea la Venetia).

Așa dar, această slăbiciune-ero-

ism este partea mai des atacată și o vom găsi în cele mai bune nuvele ale sale („Tristan“, „Gladius Dei“, „Moartea la Venetia“ și chiar în „Sbucium și durere timpurie“). Momentul de viață ales, este de multe ori alături de drumul care goneste, fără putință de a fi schimbat, către moarte. Tocmai de aceea dorul de viață și sentimentele profund umane, atât cele artistice pure cât și cele erotice, capătă la aceste ființe ceva de răsvrătire contra unui lucru nepermis, de revoltă care se termină cu prăbușirea finală.

Talentul brodând un asemenea subiect pe care nici nu l-a scindat dar nici nu l-a deformat, au dus la valoarea mondială de care se bucură astăzi nuvela lui Thomas Mann.

De asemenea ce poate fi mai frumos și înduioșător decât descrierea

copilăriei cu toate micile ei suferințe. Desghiocarea mugurului tânăr al vieții lasă întotdeauna cu o prelungită inspirație a ceiace fiecare a trăit, iată o altă latură pe care a privit-o în „Sbucium și durere timpurie“.

Fără a vrea să fim călăuzitori de drumuri, socotim că viitorul nuvelist român care va ținde la reabilitarea nuvelei, din aceste două puncte de vedere va trebui să-și privească opera.

Profunzimea sentimentului redat până la adevărat, lui epuizare trebuie să traseze baza pe care cultivarea nuvelei va însemna ea mai întâi, încercarea restabilirii raportului dintre genuri.

Nicodim Ion Matei

Cazul Tita Cristescu

Intre justitie și francmasonerie

Până astăzi Cruciada nu s'a ocupat de fel de asasinarea Titei Cristescu, deoarece nu ne interesează faptele diverse sau crimele pasionale. Preocupările noastre sunt cu totul de alt ordin. Și prin prisma acestui punct de vedere — politic — vom privi astăzi acest caz.

Am asistat foarte surprins la toată înșirarea de povești apărute în ultimul timp în presă și din care presă afirmă și maestrul Micescu apărătorul lui Ciulei, că este informat, invenții și ineptii murdare care au călcat în picioare un mormânt și au murdărit cu bale dornice de bani, trecutul unei femei.

De ce Tita Cristescu e prezentată tendențios ca o femeie stricată? Ar servi acest punct ca un reazăm în apărarea acuzatului în fața Curții cu juri? Intru cât era Tita mai stricată decât toate cocotele căsătorite ce i-au sărtecat trecutul cu acea bestială plăcere înăscută, a șacajilor dornici de carne putregăită? Femei de care este plin Bucureștiul. Femei cinștite la mâna stângă unde poartă verighele — paravan — dar pe care le poți găsi în diverse albume ale caselor de mode și de unde poți să îți alegi cu o mie de lei bucata.

Toată presa care la început acuza pe Ciulei schimbă deodată macazul: pledează pentru casare iar în fața arestării lui Ciulei, în fața actualii de acuzare, a unui act judecătoresc precis, presa care mai înainte acuza, apure acum numai cu semne de întrebare, vădit contrarietate de arestarea magnatului Ciulei.

Ba mai mult, unele ziare tributare lui Ciulei, în reportagiul dezbatărilor dela judecarea mandatului de arestare, ironizează în mod nerușinat și lipsit de orice decență, pe procurorul acuzator, căutând să strecoare în opinia publică o impresie falsă a debaterilor. Iar Ion Dimitrescu pe care mă obișnuisem să-l știu un bun gazetar, l-am citit în reportagiul său cum îi umplea lui Ciulei ochii de lacrimi, cum îi dădea să sugă bomboane, și cum mi-l descria ca pe un conte din colecția celor cincisprezece lei; bun, mare și sentimental. Oare palatul „Curentului“ să fie cauza acestui stil prostituat, ori vreo frăție de lojă?

Cazul Tita Cristescu de până eri se transformă azi în cazul Ciulei și asupra acestui caz voi insista. Un fapt se desprinde precis: Ciulei din ce în ce mai enervat, se apăra mai cu îndărărire. Acest fenomen se poate atribui sau unei nevinovății revoltate, sau unei vinovății incolțite. În orice caz țesătura de povești, nume de persoane ce nu se pomenesc din „respect“, confuzia pe care o creiază presa și declarațiile lui Ciulei și ale apărătorilor săi, duc toate la acoperirea asasinului. În interesul cui?

Milioanele inmultesc edițiile speciale și măresc tirajul gazetelor, milioanele bat la ușa conștiințelor oamenilor celor mai integri, milioanele caută să acopere cu aur care fură ochii, mâinile pătate de sânge ale asasinului. Gazetele au spus orice, un singur lucru s'au ferit să-l spună, un singur fapt au uitat să-l releve. Iar matacorii „dreptei“ în loc să li inventat povești cu spioni și comuniști mai bine ar fi pus degetul pe rană. De ce n'o fac? Cine i-a plătit să tacă? Noi nu ne vom teme. Pentru noi aurul n'are pret, deaceia vom spune adevărul. Il vom înfrunța pe Ciulei în adevărata lui lumină și fie că justiția dacă va învinge îl va găsi novat, sau dacă va fi învinsă îl va găsi nevinovat; noi ne vom li făcut datoria.

Presupusul asasin Ciulei este „Marele Trezorier“ al „Marelui Orient din România“ este unul

din francmasonii de frunte pe care avem cinstea să-i găzduim în țară.

Frații masoni, Argetoianu și Pangal, ar putea ei contesta oare că n'au ales zilele acestea cu limba scosă, pe la toți potentajii zilei, ca să-l scape pe Ciulei? Întrebarea vine singură. De ce să-l scape? Ce-a făcut Ciulei?

De ce a sărit în sus și fratele mason Slama inițiat în loja No. 2 de către Mc. B. Thompson? De ce avea nevoie de sprijinul acestor frați dacă Ciulei este nevinovat ca lacrima? De ce s'au adus pe capul judecătorului de instrucție fel de fel de supoziții false, pentru a deruta cercetările. În ce scop?

E cazul că ne punem o întrebare. Putea să omoare Ciulei pe Tita Cristescu?

Da!

Dar nu așa cum a fost omorâtă. Otrava nu este arma bărbaților. Otrava e arma neputincioșilor, a lașilor sau a oamenilor cari uzează des de ea.

Deci după această ipoteză Ciulei n'ar fi putut-o omori pe Tita Cristescu.

Dar Ciulei este mason și masonii ucid cu mijloace lașe, masonii asasinază cu otravă, cu accidente și cu alte metode similare. Inșă niciodată direct.

Aduc în sprijinul acestei afirmații cuvintele lui Disraeli dintr'un discurs ținut la 20 Septembrie 1876 la Aylesbury:

„Oamenii de stat n'au lupta numai cu guvernele, cu împărații și cu miniștrii ci și cu societățile secrete... Aceste societăți pot în definitiv să reducă la nimic toate aranjamentele politice. Ele au peste tot oameni fără scrupule cari comit asasinat“.

Dar ca să exemplific mai cert că masonii se abat dela legea normală a săvârșirii crimei prin violență, adoptând otrava, accidentul și alte mijloace asimilare (SI CU TIMPUL, DELA PRACTICELE POLITICE ȘI LE INSUȘESC PENTRU NEVOI PARTICULARE) voi aminti de locotenentul colonel englez Graham Seton Hutchison care în cartea sa bine cunoscută „Your verdict“ acuza francmasoneria de ar fi provocat moartea regelui Albert al Belgiei. Sau să pomenesc de scriitorul francez Henri Petit, care acuza masoneria de asasinarea regelui Alexandru al Jugoslaviei. În acest caz s'a uzat de exaltarea anumitor resentimente în suflitele asasinilor și au fost întrebunțate ca simple unelte.

Ataturk Kemal desfrunzând masoneria în Turcia, i s'a răspuns printr'un atentat neizbutit și apoi prin asvârlirea din tren a fiicei sale adoptive, pe când călătorea în Franța și care a murit la spital Amiens fără să poată spune cine a asvârlit-o. Iată procedeele masonilor. Aceste procedee se capătă în urma unei educații temeinice.

Ei au la îndemână fără să aibă nevoie de farmacia, orice otravă și orice armă, deoarece au bani, au milioane. Ciulei fiind mason de frunte și casier al masoneriei, cunoscut sub numele de „Marele Trezorier“ avea nevoie de bani pentru loja masonică cât și pentru el, de acela a căpătat lucrări de sute de milioane în antrepriză prin intervenția altor masoni cu influență.

Aș putea cita un caz la Giurgiu unde a intervenit chiar Pangal.

Din acești bani ce rămăneau de la lucrările efectuate, (sute de milioane), o parte se vărsau tresorei, iar cu cealaltă parte Ciulei își cumpăra dragoste și tot ce voia.

Iată de ce un mason milionar și temut putea, după ce își însușise în firea lui sistemul de asasinare masonic, să ureze de el fără teamă

în răzburările sale personale.

Desigur că masoneria nu avea nici un interes și nici o legătură cu Tita Cristescu ca s'o omoare.

Dar omul din mason, animalul înșelat, amoretatului părăsit avea tot interesul să o suprime pe Tita. Și dacă a urât-o întâi ca om, la executarea planului său răzburător, a procedat da mason cu practicele învățate în loje.

Dar dacă în privința crimei am făcut puțină teorie criminalistică, vom conchide cu partea esențială a problemei.

Presupusul asasin al Titei Cristescu este masonul Ciulei. „Mare Trezorier“ grad înalt și important în masonerie.

Um om care are soție, copil și care din cauza adulterului său provoacă moartea unei femei.

Iată morală masonică, satanică, anti-creștină.

Nu pot să nu admir cu proiund respect caracterul de bronz și înalta dovadă de cinste a magistraților noștri NE-MASONI în frunte cu d. Tretinescu care au reușit totuși să înfrângă asaltul masoneriei și al milioanei și să bage pe „Marele Trezorier“ măcar pentru 48 de ore la răcoare.

Lumea întreabă unde se duc banii statului proveniți din dări.

Iată că am descoperit o ascunzătoare „la Trezoreria mestrului francmason Ciulei“. Vă închipuiți la ce preț i se dau lucrările ca să-i rămână și lui sute de milioane.

Iată masoneria românească în toată goliciunea ei.

Iată singura societate secretă și cu uniforme fată de care legile excepționale cad.

Iată de ce spuneam că asasinarea Titei Cristescu are pentru noi altă semnificație decât un fapt divers. Asasinarea ei desvăluie laturi sociale și politice. Moralitatea unui mason de marcă anare în plina sa goliciune scârnavă și desvăluie profunziilor la ce se reduce „cultul rațiunii“.

Înginerului Ciulei i s'a inițiat mandatul.

Înginerului Ciulei i s'a redactat totuși un act de acuzare precis, DE ASASIN.

Am deci încă tot dreptul să discut și să bânui în interesul iustitiei și să dau indicații pentru descoperirea asasinului până la clarificarea cazului.

Sinuciderea e exclusă.

D. judecător de instrucție Tretinescu nu putea risca un act de acuzare fără anumite probe.

De aceea, inginerul Ciulei poate fi lăsat liber, dar N'A SPULBERAT ÎN CA ACTUL DE ACUZARE.

EU CRED ÎN ACTUL DE ACUZARE, adică FRANCMAZONUL CIULEI E ASASINUL și dacă nu se poate încă dovedi sau nu se va dovedi, este și va fi din cauza protecției pe care o are de la toți masonii înconjurători și grație milioanei sale.

Crimele hrubelor masonice au început să răbufnescă la suprafață. Justiția are datoria să nfrângă această mafie. Justiția să pedepsească, să fie aspră, căci va avea în jurul ei o puternică opinie publică Românească și Creștină.

MIHAIL STELESCU

● DEBARASAȚI-VA de cuvintele: „dreaptă“, „stângă“, „democrație“, „dictatură“. Numai șarlatanii pretind că le mai iau în serios.

BUGETUL

Suntem în plină fază de pregătire a bugetului pentru exercițiul anului 1936/37. Alcătuirea lui este cea mai importantă manifestare a vieții de Stat, iar executarea bugetului este însăși viața Statului.

Deaceia vom căuta să fixăm acest moment asupra căruia în deobște se trece cu prea multă ușurință. Bugetul constituie un plan de gospodărie bănească, care se bazează pe discernământul ministrului de finanțe de a face ca veniturile încasate de Stat în decurs de un an să acopere complet cheltuielile din aceeași perioadă de timp. Lucrul nu e atât de ușor cum ar părea poate, — dovadă e faptul că în anii trecuți diferențele între previziuni și realizări au fost succesiv pentru anii 1930, 1931, 1932/33, 1933/34, 1934/35, de 16,9%, 23%, 27,6%, 16,9%, 8%.

Adică încasările au fost mai mici decât evaluările cu procentele cores punzătoare indicate. Această lipsă de previziune, consecință a unui optimism cu orice preț, a ajuns să defeceteze uneori până la pericol angrenajului dificil al Statului.

Anul care se încheie pare să fi avut un buget echilibrat, ceea ce evident este un mare merit pentru realizatori. Dar bugetul nu are numai acest caracter contabil. El este în același timp șafodajul pe care se sprijină și se ridică economia națională a țării, din care ia naștere apoi disciplina intelectuală, sănătatea poporului și apărarea armată a nației. În bugetele noastre dela război încoace n'a existat însă nici un fel de preocupare pentru ridicarea economiei naționale. Vina este cu atât mai mare cu cât țara noastră dispune de mari resurse valorificabile. Bugetul îl întocmește de fapt fiecare conducător al marilor adunări de activitate din Stat. Ministrul de finanțe centralizează numai aceste bugete parțiale și stabilește sursele pentru acoperirea cheltuielilor ce le cuprind. Arta cea mare revine miniștrilor conducători ai ramurilor de activitate productivă, cărora li se incumbă sarcina de a pune continuu în valoare tot ce poate aduce o stare de prosperitate în Stat. Ridicarea unui port, construcția unui dig, stimulația exploataării unui teren minier, irigația unor terenuri secetoase, construirea de linii ferate, necesită cheltuieli dela

care Statul nu trebuie să dea niciodată înapoi.

Numai aceste cheltuieli vor forma pentru viitor adevăratele surse de venituri. La noi bugetele iau aspectul următor: se reduc cheltuielile până la imposibil, adică se sistează ori ce inițiativă de stimulare a vieții economice, prin urmare individul în străduința lui cotidiană este lipsit de orice fel de ajutor din partea Statului; în acest timp veniturile se măresc deasemeni până la imposibil prin impozitele directe și indirecte, care se storc dela același individ, căruia Statul îi refuză orice sprijin material. E drept noul catchism bugetar alcătuit special pentru vremuri de presiune economică, spune că la situațiunî anormale cheltuielile trebuie reduse la maximum.

E vorba însă de cheltuielile neproductive (care la noi nu se reduc chiar la maximum). În ceiace privește quantumul cheltuielilor pentru stimularea activității și prosperității generale, nici o teorie valabilă, cred, nu le poate zăgăzui.

În concluzie: echilibrul bugetar este o mare necesitate de Stat și un mare merit pentru ministrul de finanțe, care-l realizează. Nu este însă condiția unică a bugetului.

Echilibrarea la cifre tot mai mici indică o stare de sărăcie generală. Astăzi deși bugetul este echilibrat totuși românul este sărac. Sărac este țaranul care trăiește în cocioabe și se hrănește cu mămăligă și ceapă, sărac este funcționarul pe care Statul îl plătește cu 2000 lei pe luna, chiar când e burduf de carte, sărac este negustorul, care în zadar își șterge rafturile de dimineața până seara în așteptarea clienților, care nu mai vin.

Bogat e numai Grosz, Vastlescu, Canta'up și Nacht.

Prosperitatea e posibilă când bugetul se echilibrează la cifre mari; cînd se fac adică investiții de producție care fatal aduc o sporire cu nimic forțată a veniturilor.

Adevărul acesta nu e de loc nou. Se găsește în toate manualele de finanțe; dar, după cum spunea cu ani în urmă un distins profesor și gazetar, adevărurile simple sunt și foarte greu de demonstrat.

Mihail C. Gheorghiu

CRUCIADA ROMANISMULUI

va publica într'un număr viitor

SARCHIZ

nuvelă inedită de PANAIT ISTRATI

CRUCIADA SATULUI

PADURILE NOASTRE

Alături de agricultură, pădurile au un rol important în economia noastră națională, atât din punct de vedere al produselor lor cât și din punct de vedere al regulării ploilor.

Uitându-ne bine pe o hartă a României vom observa că pădurile nu sunt răspândite uniform pe toată întinderea țării. Ele sunt așezate, în majoritate, pe creasta principală a Carpaților.

La șes, în mijlocul Tarnsilvaniei, în sud și estul României sunt foarte puține păduri.

Repartiția pe provincii este următoarea:

Basarabia	199.460 Ha.
Bucovina	449.503 Ha.
Transilvania	3.282.307 Ha.
V. Regat	2.517.203 Ha.
România	6.448.473 Ha.

Din suprafața de 6.448.473 Ha., împădurite Statul ocupă 1.209.980 Ha., aproape 30% din întinderea totală.

Pe specii repartizarea pădurilor Statului este următoarea:

Rășinoase	345.377 Ha.
Fag	608.641 Ha.
Stejar	499.859 Ha.
Alte păioase	455.103 Ha.
Total	1.209.980 Ha.

Repartiția pădurilor pe cap de locuitor ne dă următoarea situație:

V. Regat	0,28 Ha.
Transilvania	0,59 Ha.
Bucovina	0,53 Ha.
Basarabia	0,07 Ha.
România	0,36 Ha.

3/4 din pădurile statului sunt tratate în regiuni de codru, 1/4 în crâng și aproape 1/3 din păduri nu sunt încă amenajate.

Data fiind importanța domeniului forestier, Statul care reprezintă interesele economiei românești a înțeles să gospodărească mai bine pădurile sale decât cele particulare.

Și aceasta se vede din faptul că pe când produsele alimentare au scăzut dela 44% în 1920 și 54% în 1931 și 23% în 1934 — materiile prime — brute; petrol, lemn urcă dela 54% în 1929 și la 75,7% în 1934.

Puterea de lucru anuală a pădurilor statului este de 42.000 Ha. din care 12.000 Ha. sunt păduri necomerciale. Însă după programul de lucru pe 1934/35 s'au stabilit să se exploateze numai 30.720 Ha. plus parchete și resturi de păduri aproape de 6000 Ha; ori față de împrejurări nu s'a putut exploata decât o cantitate de circa 65 milioane metri cubi din care:

Lemn de lucru 2.012.528 m. c. sau 31,06%; Lemn de lucru 4.466.316 m. c. sau 68,04%. Total 6.478.844 m. c.

Valoarea acestui material este de 377.564.180 lei și aceasta ne arată rolul foarte mare al pădurilor Statului.

În țara noastră există aproape 250 cooperative cu aproape 30.000 acționari.

Primele cooperative forestiere au fost create în 1936.

Producția medie, a țării, de lemn este de 21.500.000 m. c. care se repartizează astfel:

Export 4.200.000 m. c. sau 19,5% Consum intern 17.300.000 m. c. sau 80,5%.

Consumul intern se împarte în

7.000.000 m. c. lemn de construcție și 10.000.000 m. c. lemn de foc.

Situația industriei lemnului, pe subgrupe se prezintă astfel:

Sunt în țară 692 fabrici din care 443 pentru cherestea; 73 pentru mobile; 89 pentru tâmplărie; 15 pentru perii, pensule etc.; 23 pentru ambalaje; 13 pentru calapoade; 14 pentru vehicule; 3 pentru dopuri și 19 pentru diverse produse.

Capitalul investit se ridică la 3.037.800.000 lei, iar producția anulă se evaluează la 1.500.000.000 lei.

S. Oprescu

Dece sunt cruciat

În ultimul timp am fost foarte des oprit și întrebat de mulți prieteni pentru ce militez alături de „trădătorul“ Mihail Stelescu. Prin rândurile de mai jos voi încerca să le răspund:

Sunt cruciat pentru că numai în această mișcare văd realizarea naționalismului prin românism.

Lupt alături de Mihail Stelescu tocmai fiindcă l-a „trădat“ pe Codreanu. Pentru acest curaj îl admir și îl urmez. Socot că în ziua când România va avea cât mai mulți „trădători“, ca el, va fi fericită.

Mă însuflețește de asemenea idealul sfânt al crucii.

De fosta Gardă de Fier mă depărtează disprețul organic ce-l am față de tot ce se reduce la convingere prin bătae.

De asemenea din partidul național-creștin nu pot stima decât pe A. C. Cuza, azi târât și el de curentul demagog și masson.

Vaida? Sunt convins că în ziua când va veni la putere va uita de „numerus valahicus“.

Despre celelalte partide refuz să mai scriu și să gândesc de oarece și-au bătut destul joc de țară spre a se mai putea cineva îndrepta către ele.

Iată pentru ce rămân cruciat convins iar toate atacurile care se aduc lui Mihail Stelescu sunt inutile și nu fac decât să-mi întărească și mai mult convingerea în crezul meu.

Trăiască Crucia!

Virgil M. Popa

ȘTIRI ȘI FAPTE

● În Germania întrebuințarea îngrășămintelor chimice în campania 1934—35 a fost cu 15% peste cifra din anul precedent, creșterea aceasta se datorește atât îmbunătățirii situației financiare a fermierilor cât și a campaniei guvernului pentru încurajarea agriculturii. S'au întrebuințat astfel 4,2 mil. tone de îngrășăminte.

● Comercializarea vânzării lemnului prin depozite proprii, aduce C. A. P. S.-ului un venit de 2½ milioane lei anual.

● Direcția regimului silvic din ministerul agriculturii și domeniilor, a întocmit pentru Basarabia, un vast program de împăduriri.

● Producția de pește a României este de 25.000.000 kr. anual care se repartizează astfel:

18.000.000 kgr. se consumă în orașe cu o populație de 4.000.000 locuitori, adică 4½ kgr. de cap de locuitor, iar restul de 7.000.000 kgr. pește inferior se consumă la sate cu 14.000.000 locuitori ce reprezintă 500 gr. cap de locuitor.

● Șomajul a dispărut cu desăvârșire în Letonia. În centrele agricole se constată chiar o lipsă de brațe.

● Consumul de zahăr între 15 Noembrie 1935—15 Ianuarie 1936, primele două luni ale actualei campanii de zahăr, se apropie de cifra de 1.600 vagoane.

● Producția de zahăr a anului curent va fi aproximativ 12.000 vagoane.

● LA „fronturile comune“ pe care teroarea rusă le organizează în toată țările zise democratice, noi trebuie să răspundem cu Cruciața Românișmului.

● UZINA și Universitatea sunt astăzi două tiranii, deopotrivă de nedrepte cu cei slabi. Lucrătorul și studentul trebuie deci să-și dea mâna, ca să se scuture de „dinastiile“ care terorizează munca manuală și cea intelectuală.

● NOI muritorii suntem mari, nu pentru găsirea unui gând într-o zi de noroc, ci pentru urmărirea într-o mie de zile cu și fără noroc a gândului unic, care stă la temeliea oricărei vieții creatoare.

Cititi și răspânditi

Mircea Basarab

„Cruciada Românișmului“

● UN „cruciat“ cinstit are dreptul și datorita, să se intereseze de moralitatea fratelui său de luptă, oricine ar fi el.

Ferțiți-vă de impostori.

● LEGILE nu sunt bune prin ele înșile, ci prin felul cum sunt aplicate.

● Un popor care se încredințează unor mediocri se sinucide.

● ROMANISMUL este egalitatea de drepturi pentru toții fiii acestei țări și zidul de care trebuie să-și spargă capetele oricine ar încerca să ne îngenucheze.

● CAND cineva vă întreabă cât sunteți de înstruit, întrebați-l cât e de cinstit.

PANAIT ISTRATI

Tiranului

Om tiran, ființă crudă
Cum nu-i pe lume nici-o fiară
Ce frângi pe omul slab
Sub neagra ta povară...
Și-au său suspin ca fierea de amar
Urechea ta nu vrea măcar
Nici să-l audă.

Ce vrei să faci din mine? Un învins?
Să-ți stau la tălpi culcat, ca robul lanțuri prins?
Cu frică mila-ți s'o cerșesc
Ș'n față nici să te privesc?
Vrei să zdrobești în mine orice vis
Ca să rămân eu sufletul în besnă'nchis?

O, nu... Nu vreau să mă închin la tine
Când te târăști în tină ca și mine
Chiar dacă-ți port în spate greul jug
Ca bou dela plug
Chiar de lovești în trupul meu
Nu mă'nșior
Nu mă învingi așa ușor.

Iar dacă trupu-mi îl înfrângi
Sufletu-mi, n'ai să-l învingi...

Voicu Cojocaru

Plastica

Abea închisă expoziția „maestrilor” despre care vorbeam rândul trecut; — alături de „grupul nostru” cu mințea și sănătatea fizică întreagă, — în marea sală dela Delles, expune de data aceasta, un așa numit grup „Contemporanul”.

Grupul conține „nume sonore”: Marcel Iancu, Margareta Sterian, Cornelia Daniel, Vasile Popescu, Maxy și Henry Catargi. Păcat numai că lipsește un „Goldenberg” sau un „Grünberg” — și cred că ar fi nemerit în locul d-lui Vasile Popescu — despre a cărui existență la „Contemporanul” — rămânem vădit surprinși și ne întrebăm dacă asta este pictura pe care o crede sântoasă și temeinică — pictură primată la Paris mai line de zece ani.

Ce frumoasă este pictura, și ce impresie jalnică te cuprinde după ce-ai vizitat expoziția „Contemporanul”.

Aceasta îmi aduce aminte de expoziția grandiosă complexă — de pictură — a lui Picasso — la galeria Georges-Petit din Paris 1932. Cu un ansamblu desăvârșit al tuturor epocelor — agilității inteligent spaniol.

Poate fi judecat fără admirația de comandă a „snobilor”, care urmează să bată câmpii asupra lui.

Publicul și criticii, urmează să fie față cu el „gură cască” și „ca vițelul la poarta nouă”!

Ultima versiune a unora — a „deștepților” este!

Picasso! Un mare decorator! Această versiune a sfârșit prin a se repeta și la noi — cam târziu — și de-aici probabil — explicația cu pictura actuală dela „Contemporanul”.

Picasso abil, tace, lasă să se vorbească și rămâne hermetic pentru cei mai mulți din admiratorii lui.

Ultima fază e cea mai interesantă.

Cele din trecut alături, în care se arată atât de divers și acrobatic schimbăcios — nu fac acum decât să lămurească întregul operei — diverse și totuși unitare, prin aceeași tendință profundă, față de el însuși — dar în necontenită evoluție, în căutarea unui stil, unui grai grafic viu și de mare invenție imaginativă.

Cât despre așa zisul „cubism” al lui se arată decât un pretext pentru Picasso, — mijloc de care s'a servit creindu-l el însuși — iar nu o „îngrădire” cum urmează să mai fie pentru cei câțiva „maniaci” dela „Contemporanul”!

Când tendința de-a desvolta până la maximum, personalitatea apartinând unei naturi în adevăr puternice — și unei minți bogat inzestrată, capabilă să-și însușească ansamblul, cunoștințelor culturale — s'ar putea vedea răsărind „geniul”!

Dar ce să vorbim despre asta în legătură cu jalnicile „concepții de artă”, ale celor dela „Contemporanul”, în fruntea cărora avem pe „Marcel Iancu” și alte nume care aduc cu „Goldenberg” și „Grünberg”. Domnilor dela „Contemporanul”, — cum vreți ca publicul să se lase se gestionat de frumuseți — când le servii o astfel de picătură.

E drept, suntem un popor tânăr și-apoi civilizația clipei este „mașinismul” — cretinismul american, înlocuind cugetarea, — arta, cu actualele topeli și răgete lipsite de gust, după care noi — ca orice popor „civilizat”, ne dăm în vânt.

Dar ia spuneți, unde sunt puterile noastre sufletești care ne-au susținut întregirea națiunii? Deaceia „Contemporanul”, ar trebui să lase concepțiile cugetării, simțirii și visului, — studiind ce au sub ochi!

Să se gândească bine și să observe tot ce-i inconjoară.

Spre a picta un subiect înalt să aleagă mult, până se hotărăsc la felul cum trebuie să-l redea.

Să redea frumusețea tipică, speciilor, a armoniei și proporțiilor trupurilor, cu care le-a dăruit natura.

Numai astfel opera realizată, se întregeste — și fără viață fiind — este totuși vie — prin simțământul pe care-l exprimă, prin aspecte ale naturii — pe înțelesul tuturor.

Cum sunt bunăoară capo-d'operele supremilor maestri ai Renașterii pe care îi venerăm încă după atâtea veacuri scurse — de frământări omeneste.

Mai rezumat: Să lucreze cu multă dragoste atentivă și totuși avansată — pentru ce și-au ales să spună, — pentru ce au de spus.

„Să înțeleagă și să vadă mai bine”!

Pe cât mai simplă — tot ce-i inconjoară. Dar nu prin calculul înghețător al „rațiunii” — ci prin dragostea călduroasă, entuziastă, a sufletului dornic de-a reține minunatul ritm al naturii, într-o încercuire de privire largă!

E de prisos deci să înșirăm seria de nume „sonore” dela grupul „Contemporanul” cu defectele și poate calitățile ce le au, mărginindu-ne la cele mai sus spuse.

Înșelând marea public cu astfel de pictură „rațională” — te înșeli pe tine însuși.

Nu realizezi nimic de seamă „jonglând” în „neștire” crezând că toate drumurile duc la „nemurire”!

„Contemporanul”!

Înapoi la școală de vrei cu adevărat să vă numiți pictori!

Veniamin Precup

m e m e n t o

Opera:

Vineri: „Cavalerul Rozelor”; Sâmbătă: „Aida”; Duminică: „Cavaleria Rusticană” și „Zâna păpușilor” (matineu); „Voevodul Țiganilor” (seara).

Național:

Joi: „Harap Alb” (mat.); „Casa Hervey” (seara); Vineri: „Casa Hervey”; Sâmbătă: „Harap Alb” (mat.); „Casa Hervey” (seara); Duminică: „Ruy Blas” (mat.); „Cocoșul Negru” (seara) Luni, Marti și Miercuri: reprezentări extraordinare cu concursul d-rei Maria Ventura care ne oferă: „Ca înainte, mai bine ca înainte”.

Regina Maria:

A făcut serie: „Lozul cel mare” și totuși se reprezintă în matineu și seara cu Leny Caler și V. Maximilian.

„Afacerea Kubinsky”

la „Excelsior” (în spatele Poștei) trebuie văzut de toți. E un spectacol original, o comedie de antren perpetuu. D-nii I. I. Iancovescu, Fotino, Niculescu-Buzău, Ana Cocea sunt plâzmuitorii vestitei „Afaceri Kubinsky”.

CINEMATOGRAFE

A. R. P. A.: „Ali Baba și cei 40 de hoți”. Premiera „Malec Toreador”. ROXY și CAPITOL: Visul unei de vară. Viitoarea premieră: „Capitanul Blut” producția casei Warner Broth.

TRIANON: „Maria Baskirtscheff”; Premieră: „Dragoste în taxă”.

SAVOY: „Dușmanul invizibil” și program de Muzic Hall. In programul viitor „Azew” cu Olga Tschekhowa.

REGAL: „Casta Diva”, premieră: „Măța n sac” cu Magda Schneider. BD. PALACE și SELECT: „Răpitorii de copii”. In premieră „Corabia Blestemată”.

Note din Ploesti

Periferie

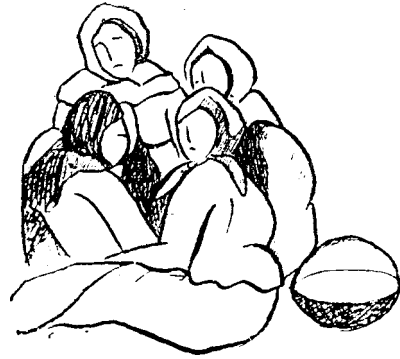
Ploestiul este unul din orașele unde Petrolul fășnit bogat din dealurile dimprejur, a transformat într-un timp relativ scurt vechiul târg de odinioară într-un mare oraș industrial. Ca o centură de forturi îl inconjoară rafineriile petrolifere. Pe tot vechiul lui hotar sunt înșirate turme de rezervoare, fier și sgrură, și sute de coșuri și furnale își înalță silueta spre cer ca niște semne de strigare. Spre aceste margini, în liniștea nopții, pământul pare că geme din adâncuri. Viața orașului care odinioară se măcina într-un ritm de adâncă patriarhalitate, acum a devenit trepidantă agitată.

În jurul acestor fabrici și uzine, aglomerația umană n'a mai încăput în vechile făgașuri; ca niște puhoale a năvălit dincolo de perimetrul fabricilor, creind noi cartiere; îngrămădiri de colibe sau căruțe secunde, clădite în pripă și din te miri ce. Omul sărac, lucrătorul din uzină din puținul strânsurii lui a închis un cuib. Și rând pe rând, terenul care fusese un câmp cu arătură, s'a transformat într-un cartier cu locuitori sărmani și căsuțe umile. Astfel a luat naștere și cartierul Moșoi, așezat dincolo de livia ferată Ploesti-Buzău, în apropierea gării de sud și în imediata apropiere a rafineriilor de petrol „Unirea” și „Standard”. Majoritatea cetățenilor din acest cartier sunt lucrători sau muncitori la aceste fabrici. Restul, câțiva slujbași și pensionari din c. i. r.

Terenul, proprietatea unui fost primar al Ploestiilor a fost parcelat și vândut în rate proprietarilor de azi. S'au trasat atunci — acum vreo opt ani — câteva străzi înguste s'a lăsat o bucată de loc pentru piață, și-atâta tot. Primăria a acceptat clădirile ridicate fără aprobări formale. E de mirare că omul sărac

și-a îngrădit locul pe unde a putut și cu ce a putut? Iar casa și-a ridicat-o deasemenea după puteri și și-a așezat-o cum a crezut mai bine? (Majoritatea sunt cu pereți de nule lipiți cu pământ; câteva sunt din cărămidă).

Omul sărac, lucrătorul necăjit a ținut să-și facă din puțin un adăpost pe vreme rea; să nu mai fie chiriș pe urechile altuia. Cele mai multe case au două camere și o sală; altele numai o cameră și sală. S'a întins omul cât l-a ținut plapuma. Nici temelii casei n'a ridicat-o prea mult dela pământ, deși acesta era plin de apă. Feresțele le-a făcut cât mai mici, cu puțină chel-tuală, e drept, dar și cu puțină lumină. Doar vreo câțiva pensionari

și maestri au case mai răsărite. Și cărciumarii.

Primăria prin reprezentanții ei, a văzut acest cartier destul de rar. Era prea ocupată și plictisită de cerințele „boșilor” din centru. A văzut numai în preajma alegerilor și atunci a trimis câteva căruțe cu pietriș să astupe câteva gropi cu bălți pline de miasme în care cloceau frigurile. După ce treceau aceste evenimente așa de importante pentru gospodarii politicieni ai orașului se lăsa peste cartier liniște și pace. Și peste toate intervențiile cetățenilor care adormeau prin cine știe ce colț de arhivă.

Deși canalizarea de apă merge până la marginea cartierului, acesta e lipsit de conducta care să-i servească apă potabilă. Puțuri rudimentare și pompe bătute la adâncimi mari dau o apă măloasă, plină de săruri și necurătenii. Peste toate intervențiile, cartierul a rămas condamnat să bea o apă infectă.

E de mirare că sănătatea locuitorilor deacolo este mai mult decât rea? Că frigurile scutură pe multe din odraslele acestora? Că sunt case în care, doi-trei copii au dat tribut morții, grație febrei tifoide, scarlatinei și anginei? Că doctorii municipiului, rari rătăciți pe-acolo pleacă scandalizați de reaua stare sanitară a acestui cartier?

Dar colibe unde bate broasca cu laba ce sănătate ar putea să dăruiească locatarilor? Aceste colibe unde apa năvălește cu fiecare ploaie torențială fiindcă sunt așezate mai jos decât nivelul rigolelor și trotuarelor? Ce e de mirare într-o astfel de situație, că tuberculoza face ravagii. Că pruncii cari merg la școală, 50% sunt palizi cu cearcăne violete în jurul ochilor?

Un doctor spunea văzând mizeria așezării acestui cartier, că ar trebui ras de pe fața pământului. Altminteri, așa — cum e azi — este un permanent focar de epidemii care alimentează bogat regatul morții.

Totuși soarta acestui cartier s'ar putea îmbunătăți dacă primăria ajutată și de concursul fabricilor petrolifere din apropiere, care au în serviciul lor pe mulți din acești robi ai vieții, ar trece la realizări pentru binele celor mulți. Dar societățile petrolifere, n'au ridicat un deget pentru îndreptarea acestui rău din imediata lor apropiere. Deși sunt o sferă vicleană și cochete îmbrăcate în verdeață — construite pentru ingineri și funcționari în apropierea acestor colibe cu mizerii. După cum este o ticăloșie canalul prin care se scurg reziduurile din aceste fabrici care trece prin marginea cartierului. Aburii aceștia fac aerul de nerespi-

rat pentru locuitorii perimetrului Moșoi. Cel puțin această cruată nepăsare pentru viața semenului ar trebui să înceteze.

E destulă nepăsare, vecină cu apatia din cauza sărăciei în aceste colibe. Căci în multe din ele, tipă sărăcia, Stălpul casei și șomeu. Și cinci, șase copii așteaptă o pâine. În iarna care se anunță aspră, pe o vatră înegrită se arde de multe ori, păcură, pentru a încălzi ciolane înghețate; rareori rumeguș de fierăstrău. Acolo, aerul e de nerespirat. Pereții nu se vad din cauza fumului. Poate că vreodată vor fi fost albi. Mobila, un pat de scanduri — comoară de ploșnițe — o masă ce se clatină la cea mai ușoară mișcare, un scaun două — oloage. Omul nu vorbește dar în ochii lui este atâta desnădejde cruntă că te repede pe ușă afară, fără să-și deschidă gura. Și e bolnav. Dacă ar fi luat din iadul acela, ar putea fi salvat.

Dacă vei interveni la primărie — serviciul asistenței sociale, unde un doctor șef e de negăsit iar o domnișoară funcționară cu titlu de misionară se plictisește la un birou masiv scobindu-și unghiile — și se va spune că nu se poate face nimic. Nu sunt fonduri. (Și orașul acesta are un buget de 180 milioane).

Și oamenii mor, mor în preajma vițelilor cu etaje în care alți înși buzures clângă cămăie încălzite cu gaze, cu aer curat și traț omenesc. Dar astea nu intră în grijele domnișoarei misionare, nici în ale gospodărilor comunei.

E în acest cartier și o școală primară instalată într-o casă particulară. A fost pe vremuri o biată cărciumă-băcănie terminată cu un faliment. Proprietarul, a fost „de-ai noștri”. Primăria ca atare, i-a dat o chirie bună, din care s'au mai înfruptat și alții.

Din patru camere mici învățătorii au făcut două săli de clasă, dar n'au putut să-și înalțe tavanul scund. Din această cauză cubajul de aer nu-i suficient niciodată. Dintre zeii zilei cari au trecut pe-acolo, unii au avut „politeja” să promită un locaș propriu. Dar asta nu înseamnă că se va face. Vor mai trece până atunci multe alegeri și mulți stăpâni.

La această școală frecventează cursurile peste o sută de copii. Trupuri firave, chipuri palide, parcă fierte în ceară — suflute zăcănite de mizerie. Rar câte un chip buclat. La vizita doctorilor 20 la sută scrofuloși, 50 la sută debili, anemici, rahitici. Candidați pentru viitoare contingente de tuberculoși.

Dincolo de mizeria alimentației — tara ereditară are trena ei procentul ei. Tuberculoza și sifilisul. În fața acestei situații, învățătorii școlii au fost nevoiți să suspende hărdăul cu apă. Și fiindcă o canalizare nu există, s'a hotărât ca fiecare copil să bea apă acasă.

Incolo, din afară, nici un gest de ajutor pentru salvarea acestei generații dela degenerare și moarte.

Intr'un an de zile, medicul circumscripției n'a vizitat cel puțin odată această școală. După multe rapoarte și rugăminți a binevoit să vină medicul comunal care a rămas îngrozit de mizeria celor mulți.

Și totuși pentru acest cartier mizer atâr primăria cât și rafineriile din jur ar putea să facă mult. O cantină școlară ar fi bine venită. Trimiterea în colonii a copiilor debili. Primăria să pietruiască cele câteva străzi pline astăzi de băltoace și să le dea scurgerea necesară. Să introducă apă potabilă în cartier. Să impună acoperirea canalului cu reziduri sau să-l desființeze. Să dărâme, despăgubind colibe în salubre, în care moartea pândeste. Să izoleze și să trateze pe cei învinși de bolile sociale: tuberculoza și sifilisul.

Ștefan Alexiu

VIATA POLITICA

CRONICA EXTERNA

Coaliția de stânga din Franța neputând pe căi drepte să trântască guvernul Laval, a procedat prin demisia reprezentanților ei în guvern.

O continuitate a guvernului trecut, însemna înfrângerea grupărilor de stânga, zădărnicierea propagandei internaționalelor și a masoneriei, și puțința de a găsi o destindere între Franța și Germania. Nici Rusia Sovietică nu putea accepta acest lucru, și nici acei a căror forță constă în umbră, în turburări și uri. Au reușit într-o cântă. Căci dacă d. Sarraut nu este chiar expresiunea cea mai simpatică lor, totuși în alcătuirea guvernului au destule elemente, cari să ocrotească sub aripa lor sabotarea păcii și a progresului. Acolo ca și la noi, banul, interese străine de țară și oculte, caută să zădărnicească și să împiedece dreptatea, să-și croiască drumul, murdăriile să fie judecate și în teresele superioare ale păcii, să fie apărate — acest guvern va întâmpina în calea lui cele mai mari greutăți și până la a-legeri, cu siguranță își va fi minat majoritatea efemeră ce ar putea s'o aibă astăzi. Singura speranță pentru Franța este să nu se reediteze un 6 Februarie.

Ca răspuns la toate acuzațiile aduse Germaniei, d. Hitler a răspuns lui „Paris Soir” prin ziarista franceză Titaina.

Într-o analiză sobră, cuminte și hotărâtă clarifică situația actuală a Germaniei, punând-o pe planul unei voinți de pace necontestată, însă cerând respectarea și recunoașterea drepturilor ce-i incumbă prin numărul și cultura ce-o reprezintă Germania.

În ziua când chestiunea coloniilor va fi tranșată, Germania, ne mai având oficial nimic vital de revendicat, va trebui considerată ca un pion de valoare în garantarea menținerii echilibrului, a progresului și a păcii.

În Grecia, alegerile au dat impresia de libertate și cinste. Prin imparțialitatea și popularitatea Regelui ori care ar fi compoziția viitorului parlament, el va lucra la consolidarea țării, luptele în interese particulare de ambiții și precăderi nemai putându-se valorifica.

O Grecie unitară, neturburată de lupte intestinale, prin poziția ei geografică, poate conta și atârna greu în cumpăna de refacere a Balcanilor, asigurând în același timp și pacea și progresul economic.

În Abisinia armata comandată de generalul Graziani a făcut progrese mari și repezi, pe când la Nord a avut de respins un atac bine conceput și organizat.

Partea interesantă însă este planul italian de a crea o mare interioară în Abisinia prin tăierea unui canal de circa 20 km., pornind din Marea Roșie, o suprafață de circa 240 km. lungime, pe o lățime de 80 și o adâncime de 100 m., ar fi inundate și ar face ca această mare să se întindă până la platourile înalte din centrul Abisinian. Prin crearea ei Marea ar ajunge port și surse-

rea produselor s'ar face cu mare ușurință.

Acest plan e văzut cu grije de englezi, căci regiunea petrolieră concesionată de Rickett, ar fi inundată. De aceea el a și fost la Roma pentru a căuta o înțelegere sau eventual a oferi Italiei o participare.

Pe de altă parte se pare că Negus-ul are mari greutăți interne, senatul fiindu-i ostil, iar o parte din populație sătulă de război și de lipsurile ce le îndură.

Nemai discutându-se oficial chestiunea Anschluss-ului, nu înseamnă totuși că ea a fost îngropată. Pentru a o pregăti pacinic și, putem spune chiar, fatal, politica războinică dusă contra bisericii în Germania a

Benito Mussolini

fost nu numai oprită, dar chiar d. Kerrl în numele conducerii național-socialiste caută să se apropie de reprezentanții catolicismului, făcând un front comun pentru unitatea și mărirea Germaniei.

Cardinalul Faulhaber, la Muenchen, care are o ascendență imensă asupra populației, este sondat și solicitat să dea tot concursul acestei împăcări și solidarizării a tuturor forțelor germane.

Guvernul egiptean și-a înmănat demisia regelui Fuad.

Cei 100.000 de soldați englezi concentrați în Egipt i-au pus pe gânduri și ei caută să ajungă la o înțelegere cu Anglia, vor recăpăta constituția și o autonomie națională și mai prominentă, însă astăzi încă ei își dau bine seama că nu pot exista fără sprijinul metropolei engleze.

În Extremul Orient, japonezii continuă sistematic și în afară de orice control, să-și aplice planul de organizare și „eliberare” a Mongoliei și a nordului Chinei.

Când în sfârșit marile puteri interesate, sau individual sau prin Liga Națiunilor, vor căuta să reacționeze, va fi prea târziu.

Japonia nu poate renunța la crearea acestui „hinterland”, nici economic și nici politic. Este cea mai efectivă armă contra bolșevismului și a influențelor și infiltrației ei.

C. Caragea

Leonida, Ford, Saral

După „CAGERO” — compensații 5½ miliarde, un nou colac peste pupăza oblaudirei liberale și a „regimurilor” comerțului exterior: CAPATUIALA LEONIDA—FORD—SARAL: 10 MILIARDE, COMPENSAȚII ÎN EXTRA COTA ȘI AVANTAGII EXCEPȚIONALE PENTRU MATERIAL DE LUX. De data aceasta însă o afacere operată „aproape legal” cu jurnale ale Consiliului de ministrii în regulă și cu prea mare bună voință a ministrului dela Industrie și Comerț care dorind să fericească țara cu o industrie națională de automobile, a acordat FIRMEI LOR IMPORTATOARE: Leonida, Ford, Saral — MONOPOL PE 10 ANI — dreptul de a aduce în țară — prin compensație în extra-cota — mașini APROAPE... gata montate (a se adresa la Vama Obor, 152 mașini sosite pentru Leonida).

Trecem peste faptul că asemenea avantajii excepționale nu s'au acordat nici pentru importul uneltor agricole, nici importului materiilor prime necesare industriilor naționale, cu vechime.

Nu comentăm azi, nici faptul că Leonida, Ford, Saral nu-și merită cu nimic sollicitudinea acordată, căci nu și-au construit nici uzine de montaj și nici nu întreprindem material românești, mână de lucru românească.

Ne oprim însă deocamdată la senzaționalele destăinuirii făcute dela tribuna Camerei de către D. ING. V. SERDICI care a dovedit că MINISTERUL DE INDUSTRIE ȘI COMERȚ ÎN LOC SA APERE INTERESELE STATULUI ȘI ALE B. N. R-ULUI AJUTA SUSNUMITELE SOCIETAȚI FACILITANDU-LE PRIN JURNALE AD-HOC FRAUDA ÎN DAUNA STATULUI, căci întocmind J. C. M. nr. 2274-955 care desființează intrinsec ȘI SCOPUL pentru care s'au acordat grupului Leonida, Ford, Saral avantajii excepționale, MINISTERUL DE INDUSTRIE ȘI COMERȚ ÎN LESNEȘTE FRAUDAREA STATULUI CU PESTE ZECE MILIARDE LEI.

Pentru ca să nu rămână nici un dubiu asupra acestei formidabile afaceri menționăm că d-l V. Serdici a explicat toate acestea Subsecretarului de stat dela Industrie și comerț. D. Leon surprins, a o-

● **TAINA vieții celei fără de moarte în memoria perpetuă a generațiilor, stă în puterea ce-a avut muritorul de-a se curăți de păcatul incântării de sine. Stă în renunțarea de-a se fi iubit numai pe sine, de-a fi apăsător pe aproapele cu greoaia apăsare a ființei tale, de-a fi cerut mereu recunoștință pentru faptele sale. Stă, mai ales, puterea de-a se fi dăruit mereu fără răsplătă și fără rădejde, numai pentru iubirea de lucrurile, care nu potrezesc și pentru continua iertare a oamenilor, cari din țărână se nasc și în țărână se întorc.**

● **MIZERIA studentului egalizează și uneori întrece ne a muncitorului.**

pruit perfectarea potlogăriei însă **ÎN FAȚA PRESIUNILOR CARI SE FACEAU ASUPRA D-SALE A TREBUI SA CEDEZE**, lăsând mână liberă afaceriștilor în chiar ziua în care a izbucnit și afacerea „Cagero” în care, se știe e amestecată — **COMANDITARA** — și Soc. Leonida.

Când titularul departamentului de Industrie și Comerț — tace și face pe maroc-anul comerțului (mai rău decât chinez) nu e greu de stabilit răspunderea. Până atunci însă ru-

găm pe d-l Subsecretar de Stat, Leon, să ne răspundă: Cine a interdenit pentru modificarea jurnalului inițial și ce a putut să-l înduplece pe d-sa, Subsecretar de Stat, să dea „mână liberă” unei potlogării de îndrăzneala căreia s'a arătat surprins.

Dacă d-sa nu va binevoi să răspundă, ne vom permite să aducem oarecari penibile precizii... Și asta cât mai curând.

— m. b. —

Corpul diplomatic

Este foarte normal ca reprezentanții oficiali ai Statelor străine, acreditați în România, să se bucură ca prototundeni, de anumite privilegii.

Conform uzanțelor protocolare internaționale, diplomații străini nu sunt în legături directe de serviciu, decât cu Ministerul Afacerilor Străine.

Or, în ultimul timp s'a observat că la noi în țară, anumiți șefi de misiuni străine, nu prea respectă aceste uzanțe.

Sunt anumite departamente economice unde ore întregi, oficialitățile noastre sunt acaparate de acești vizitatori.

Nu se poate trage o linie de demarcație prea definitivă între demersuri oficiale și sugeriți amicale.

Evident că situațiunea, sau mai bine zis politica economică atât de sezonieră și variată dusă de guvern, contribuie mult la această stare de lucruri.

Responsabili nu pot fi deci în nici un caz acei însărcinați cu a-

părarea intereselor ce reprezintă la noi, ci inexperiența și lipsa de continuitate dictată de politicienii noștri.

Totuși ar fi bine și în interesul tuturor ca starea actuală să revină în sensul indicat, la normal.

Nu mai astfel multe comentarii, referitor la imixțiuni presupuse, ar cădea dela sine.

Din fericire, de când bate un vânt nou în Piața Victoriei, monoclașii și recitatorii almanachului Gotha au făcut loc unor elemente mai de reală valoare unde reprezentanții străini găsesc pe căi normale, tot ce pot dori.

Despre ospitalitatea noastră nici dușmanii noștri ereditari nu pot găsi material nefavorabil nouă, de speculată.

Cum nici ministrul nostru din țară X. nu intervine direct la Ministerul Muncii respectiv pentru un salariat oarecare, este bine să restabilim și pe acest teren reciprocitate loială și integrală.

Sergiu Lecca

Politica et. Co.

AFACEREA GROS-CAGERO-BLOCUL IMPORTATORILOR

departe de a fi epuizată ne prilejuește un foarte frumos bilanț, interesant pentru viitoarea desfășurare a faptelor.

Sfeterisirea celor trei miliarde jumătate — totalul, acestei afaceri — trebuie repartizat astfel:

Primele autorizații de import, în valoare de peste un miliard — au fost acordate 5 zile după venirea la putere a guvernului Tătărașcu prin semnătura d-lui Secretar G-ral al M. S. și C., Consta. Georgescu și cu aprobarea B. N. R-ului.

A doua serie de compensații — în valoare de un miliard — a fost acordată de B. N. R. fără știrea ministerului de Industrie și comerț.

O a treia serie de compensații — în valoare de un miliard — a fost acordată „Blocului” prin semnătura ex-ministrului Manolescu-Strunga iar o ultimă serie de autorizații — în compensație în valoare de peste 200 milioane a fost acordată chiar de actualul diversionist, ministrul Costinescu. În total trei miliarde jumătate din care — în safeurile Grosz et Co. s'au găsit abea ore-o 11 milioane.

Latura politică a acestui bilanț nu poate fi încă prea bine precizată, de oarece eroul principal e încă la Viena și se pare că actualii guvernanți nici nu-l prea doresc în țară...

Deocamdată, ne permitem să înregistrăm doar câteva nume cari

au circulat în jurul acestei viitoare mușama națională.

Prof. Dorol Dumitrescu ex-director al Băncii Românești, ex-guvernator al B. N. R-ului, cu fratele d. deputat Barbu Dumitrescu.

D. D. directori ai Soc. Steaua Română Osiceanu, Mătăsaru și Evans cari nu au prea fost deranjați de oarece au ca reprezentant în justiție șapul ispășitor numit contabilul P. Marinescu.

Comanditarii „Leonida” și Schumtzler, finanțatorul hitleriștilor lui Fabricius și al tuturor partidelor cu cămăși colorate în boiangării nemțești — Viteaz Schumtzicul hitlerist ar fi dorit s'o steargă. A fost însă oprit de... ospitalitatea românească. Urmează d-l Dem. Dobrescu, sub-directorul institutului de export d-l Tatos Foreco, Ing. Bubi Locker, Zoltan Davidovici, Nieder Hoper, Samueli, Calmanovici, D. Georgescu și alte asemenea simandicozități. Într-o asemenea societate aleasă, vinovat de potlogărie nu poate fi decât... acarul Ion Păun.

Așteptăm urmarea și... mușama politică.

Pe curând afacerea Peter Sas-

● **NU fragilitatea vârstei și violența răcnetului sunt o dovadă de tinerețe, ci puterea de abnegațiune și gradul de conștiință al drepturilor și datorțiilor cetățenești.**